

Annika Rahkonen

Energiareissu Australiaan

Tammikuussa tein päätöksen, että lähden elokuun puolella välissä kolmeksi viikoksi Australiaan. Silloin minua hirvitti, että saanko matkarahat kasaan ajoissa. Loppiaisena lopetin tupakanpolton, joten siitäkkin kertyi sievoinen summa matkakassaan. Tein shoppailuboikotin, arvelin säästävänä silläkin jonkin verran. Tosin shoppailuboikotti ei toiminut odotetulla tavalla.

Englanninkielen taitoni on kohtalaisen heikko. Inhosin englantia koulussa. Yritin vahvistaa kielitaitoani monella eri tapaa, kaikki kasetit ja levykkeet tuntuivat tylsiltä. Paras ja mielenkiintoisin oli kuitenkin se, kun löysin netistä Brisbanen, Malenyn ja Alice Springsin tiedot. Löytyihän sieltä tiedot myös Aboriginaalien pyhästä vuoresta Ulurusta. Ahmin tietoja iltakaupalla sanakirjan kanssa.

Harrastus yhdisti

En ole aikaisemmin käynyt Välimerta kauempana. Pitkä lentomatka reittilennolla ja koneenvaihdot aiheuttivat unettomia öitä ja tuli siinä jokunen painajainenkin katsottua koneenvaihdosta Singaporen kentällä.

Meitä oli neljä naista, Liisa, Helena ja Leena eteläsuomesta ja minä pohjanmaalta. Meitä yhdisti yhteinen harrastuksemme Horstmann energiahoito, jota olemme opiskelleet Ruotsalaisen Maudin ja Australialaisen Trishin opastuksella. Kyseinen energiahoitomuoto on lähtöisin Australiasta, sen on opettajamme Trish kehittänyt. Tämä matka oli kansainvälinen. Reissulle oli ilmoittautunut tämän energiahoidon parissa työskenteleviä henkilöitä Ruotsista ja Uudesta Seelannista, mukana oli myös australialaisia. Matka oli yhdistetty koulutus- ja virkistysreissu.

Yhtäkkiä huomasin, että matkalaukku oli pakattu ja minua oltiin kускаamassa Kruunupyyn kentälle. Matkakuume oli huipussaan. Pankissa tuttu toimihenkilö kyllä opasti, että kun pääset koneeseen, matkakuume hellittää. Kyllähän se osittain piti paikkansa, tosin minulla matkakuume hellitti vasta kun kone Helsingistä nousi ilmaan ja nokka kääntyi kohti Singaporea.

Menomatka sujui hyvin. Singaporen kenttä on tosi hieno ja selkeä. Koneenvaihto siellä sujui ongelmitta. Lähestyessämme Brisbanea meille tuotiin lomakkeet, jotka piti täyttää. Siinä lomakkeessa oli jos minkälaista kysymystä. Siinä väsyneenä, takapuoli ja jalat jo lähes täysin puutuneena se täytettiin ja sitten pääsimmekin pitkästä ajasta kamaralle. Oli kyllä kiva päästä oikomaan itseään yli kahdenkymmenen koneessa istutun tunnin jälkeen. Enää oli edessä vain tullimuodollisuudet.

Tulliin toppas

Minä ja Leena jäimme kiinni tulliin. Kamalaa! Tullisetä otti meidän reput ja ne lomakkeet, jotka olimme täyttäneet. Siinä ei sitten auttanut muu kun ruveta purkamaan repun sisältöä. Minä olin merkinnyt siihen lappuseen, ettei mulla ollut ruokaa repussa. No, olihan siellä paussikeksipaketti. Minusta ne meni luokkaan reissuevää. Tullisedän mielestä minun ruksini oli väärässä paikassa kuten Leenallakin. Leenalla oli muuten vain karkkipussi. Saimme kyllä sitten jatkaa ilman ongelmia, mutta siinä vaiheessa muu ryhmä oli jo tipotiessään.

Kun pääsimme tullista yritimme suunnata muun virran mukana ulos. Meitä piti olla vastassa kaksi henkilöä Brisbane Horstmann keskukselta. Ja eiköhän vaan, siinä eräs henkilö seisoi kyltin kanssa, joka oli tarkoitettu meille. Ihanaa perillä oltiin.

Brisbanen valloitus

Loman ensimmäisenä viikkona asuimme Brisbanen Horstmann keskuksessa. Pääsimme tutustumaan keskuksen toimintaan ja sen lisäksi tutustuimme myös itse Brisbaneen. Brisbane on kaunis miljoonakaupunki.

Suomalaisena päällimmäisenä jäi mieleen Brisbanen lukuisat yleisö- suihkut ja wc:t jotka olivat tosi siistit ja hyvin hoidetut. Ei varmaankann onnistuisi meillä. Olihan siellä aivan ihania kauppoja. Tässä vaiheessa olin kyllä jo kumonnut kaikki ostoboikotti päätökseni. Näkihän sinä tosi paljon kaupunkia ostosreissujen lomassa. Sieltä löytyi kiinalaisten kaupunginosa Chinatown, Riverside, Botanic gardens ja jokivarren torialueet. Soutbank on virkistysalue maauimala-alueineen, joka sitten sunnuntaina muuttui toripaikaksi. Soutbankista löysimme myös pienen sademetsäalueen jonka kiersimme. Tuli siinä sivussa tutustuttua myös muutamaaan kirkkoon ja museoon. Australialainen rakennuskulttuuri tuntui vähän oudolta, kun komea nätti pieni kirkko löytyi yllättäen suurten kerrostalokompleksien välistä. Carolyn Horstmann keskukselta totesi, että onneksi emme tarvitse loman toisella viikolla rahaa, kun menemme Malenyyn missä meillä on noin viikon mittainen tiivis kurssi uusista energiahoitomuodoista. Matkakassa oli kyllä huvennut hyvää vauhtia loman ensimmäisellä viikolla, joten tuo tieto oli tervetullut.

Malenyssä meillä oli iso joukko innokkaita opiskelijoita. Maleny sijaitsee noin sadan kilometrin päässä Brisbaneä ja on erittäin kaunis ja vehmas maaseutualue. Maleny on tunnettu vuoristaan nimeltä Glasshouse Mountains. Glasshouse Mountains on seitsemän eri vuoren rykelmä. Korkeutta vuorilla on vajaasta 300 metristä noin 550 metriin.

Käärme jäi silittämättä

Kurssin aikataulu oli tehty tiiviiksi kello yhdeksästä kello yhdeksään illalla. Onneksi siihen oli jätetty muutamia päiviä aikaa esitellä meille Malenya ja lähialuetta sekä Australian Zoota, joka oli vajaan puolen tunnin ajomatkan päässä.

Opettajamme Trish lähti itse meidän kanssa toisena kurssipäivänä Australian Zoonon. Eläintarhan meininki tuntui heti olevan toisenlaista kuin Suomessa. Siellä sai koskettaa eläimiä.

Silitin itse koalaa, kengurua ja krokotiilinpoikasta. Käärmeen jätin silittämättä tällä kertaa.

Osallistuimme Zoossa lintunäytökseen. Paikkana oli urheiluareenan tapainen alue, jossa koulutetut linnut lentelivät vapaana yleisön joukossa sillä aikaa, kun ohjaaja kertoi tiedot linnusta. Näimme muun muassa monta eri papukaijalajia, vesilintuja ja tietenkin Kookaburra-linnun, jonka huomasimme lentelevän kurssipaikkammekin lähellä. Yllättävää kyllä linnut pysyivät areenalla, vaikka kattona oli vain taivas. Meillä ei ollut kuin muutama tunti aikaa tutustua eläintarhaan, siellä olisi voinut viettää koko päivän. Eläimet ovat niin erilaisia Australiassa kun mihin olemme tottuneet. Linnut taas ovat tosi äänekkäitä ja värikkäitä.

Kurssiviikko vierähti äkkiä. Kurssiin edetessä tutustuimme hyvin australialaisiin opiskelukavereihimme. Nyt vasta huomasin kuinka sydämellisiä australialaiset ovat. Heidän iloisuutensa ja ystävällisyytensä tulee sydäimestä. Ystävällisyys ja iloisuus ei ole pintakiilloista. Puhuessamme asiasta keskenämme, he kyllä myönsivät asian ja kertoivat meidän taas olevamme enemmän tosikkomaisia. Tiedetään!

Meidän kasvoista näkee että olemme pohjoismaista, meillä on varmaankin surkastunut joitakin lihaksia suun- ja kasvon seudulta. Yllättävintä oli että australialaisten iloisuus ja ystävällisyys oli tosi nopeasti tarttuvaa laatua.

Lento ei mihinkään

Kurssiviikon jälkeen reissu jatkui lennolla Brisbanesta Alice Springsiin, joka on Australian keskivaiheilla, keskellä ei mitään. Lento Brisbanesta kesti kolme ja puoli tuntia. Alice Springsissä meitä odotti kiertoajelu, joka tutustutti meidät historialliseen Alice Springsin teleasemaan, Royal Flying Doctors Service -asemaan, sekä the School of the Air -asemaan, jossa koulunkäynti tapahtuu radion ja postin välityksellä, nyttemmin he ovat siirtymässä sielläkin atk-aikaan. Yövyimme Alice Springsissä. Seuraavaksi jatkoimme matkaa bussilla 450 km Uluru, eli Ayers Rock Resort nimiseen paikkaan. Matkan edetessä törmäsimme myös kameli-tilaan. Sitten ei ollutkaan muuta, kuin sitä erämaata, eli outback kuten he itse asian ilmaisevat. Kolmen päivän aikana Ulurun alueella tutustuimme kolmeen vuoreen. Vuoret sijaittivat Uluru-Kata Tjuta luonnonsuojelu alueella. Ensimmäisenä oli Kata Tjuta eli Olgas kuten aboriginaalit nimittävät sitä. Toisena päivänä tutustuimme Kings Canyoniin ja kolmantena päivänä oli vuorossa Uluru -vuori.

Vuoret olivat kaikki hyvin erilaisia. Ensimmäisen aines oli sen näköistä kuin punaiseen sementtimassaan olisi heitetty punertavia kiviä. Kings Canyonin massa oli taasen liuskemaista ja Ulurun vuori näytti olevan tiiviimpää punaista kivimaista ainesta. Joka tapauksessa maaperä alueella on hyvin rautapitoista ja vuoret ovat oppaan mukaan ruostumassa. Varsinkin Uluru vuoresta on suuria osia lohkeillut. Tosin ruostuminen ja lohkeilu on hidasta.

Vuorten rautapitoisuus tekee vuorista mielenkiintoisen värisiä riippuen siitä mihin aikaan vuorokaudesta niitä katsoo. Ne vaihtavat väriä auringon mukaan kirkkaasta oranssista, punaiseen ja lilaan ja aina ruskeaan sävyyn asti. Pääsimme muutamana iltana katsomaan auringonlaskua, jossa nuo sävyerot tulivat hyvin esille. Tuskin sitä olisi uskonut ellei olisi omin silmin nähnyt.

Kaikki kiva päättyy aikanaan. Kolmen päivän erämaassa vietetyn päivän jälkeen meitä odotti lento Uluru Resortista Sydneyn kautta Brisbaneen. Jäljellä oli enää yksi yö Brisbanen Horstman-keskuksessa ennen kuin aloitimme kotimatkan. Jouduin lähtiessä vielä kerran tullisedän kynsiin. Laitteet piipasivat jälleen turvatarkastuksessa. Tällä kertaa kyse ei ollut paussikekseistä. Nyt piipauksen syynä oli sakset, jotka oli unohtunut reppuun.